

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
Inspektorát cizinecké policie na ML Praha-Ruzyně
sídlem Aviatická 1050/16, 160 08 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. CPR-34479-13/ČJ-2024-930504

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. CPR-34479-13/ČJ-2024-930504 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem vycestování. Doba zajištění žalobce byla podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč přistoupil k jeho zajištění. Napadené rozhodnutí je podle žalobce na několika místech vnitřně rozporné. Dále je šablonovité, žalovaný se nezabýval konkrétní situací žalobce. Délka zajištění je podle žalobce nepřiměřená a navíc nebyla dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna. Nepřesvědčivě argumentoval žalovaný rovněž ve vztahu k možnosti uložení některého z mírnějších opatření. V napadeném rozhodnutí absentují podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní vyhoštění. Argumentace žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštního opatření je v rozporu s obsahem správního spisu a skutečným stavem věci. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu vykazuje znaky svévole. Žalobcovo protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by odůvodňovala jeho zajištění.
3. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože je nepřiměřené. Žalobcův zdravotní stav je velice špatný, trpí tuberkulózou a žloutenkou typu C, přičemž mu tyto nemoci způsobují vážné potíže a pobyt v zařízení pro zajištění cizinců mu ani zdaleka neprospívá. Žalobce v této souvislosti rozporoval správnost protokolu o podání vysvětlení a tvrdil, že by nikdy neprohlásil, že je zcela zdrav.
4. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal rovněž s kritériem zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce je ženatý s ukrajinskou občankou, která se v současnosti nachází na území ČR, čímž jsou bez pochyby dány relevantní rodinné vazby na území. Žalovaný nerozlišoval mezi soukromým a rodinným životem, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
5. Žalobce závěrem namítal, že není přípustné paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, přičemž napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem zajištění je podle žalobce jen to, že se nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce však v ČR nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost a nebylo prokázáno, že by žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný tak podle žalobce porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kterou je ČR vázána.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení a zopakoval, k jakým závěrům došel v napadeném rozhodnutí. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že zajištění podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je vhodným a zcela přiměřeným opatřením a že v žalobcově případě došlo k naplnění všech podmínek pro jeho zajištění. Mírnější opatření by byla nedostatečná. Realizaci žalobcova vycestování lze reálně předpokládat, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by mu bránila. Domovský stát je pro žalobce bezpečná země, žádné nebezpečí mu tam nehrozí.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 26. 6. 2024 byla z MV ČR OAMP, Oddělení Dublinského střediska, přijata žádost o provedení transferu žalobce z Francouzské republiky na území ČR. Dne 1. 7. 2024 byl žalobce převezen do ČR, na mezinárodní letiště Praha-Ruzyně. Lustracemi bylo zjištěno, že dne 15. 5. 2023 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 1, 3 a 9 zákona o pobytu cizinců a byla mu stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na 5 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 2. 6. 2023. Trestním příkazem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2022 byl žalobci uložen trest vyhoštění ve výměře 3 let. Uvedená rozhodnutí žalobce nerespektoval a jim navzdory pobýval nadále na území EU. Žalobce byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, o čemž byl informován žalovaný.
9. Dne 1. 7. 2024 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v rámci kterého uvedl, že je ženatý, má dvě děti. Trpí žloutenkou typu C a tuberkulózou. X naposledy opustil v roce 2022 krátce poté, co se dobrovolně navrátil z ČR, odkud byl vyhoštěn. Jeho cílem byla Francie, kde se chtěl léčit se žloutenkou. Žalobce si byl vědom existence návratového rozhodnutí, které mu bylo vydáno a které mu zapovídalo vstup na území EU do roku 2028. Vědomě vstupoval na území EU neoprávněně, přičemž pro legalizaci pobytu nečinil žádné kroky. Na území ČR nemá žádné rodinné, společenské, kulturní ani sociální vazby, nenachází se zde osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost nebo kterou by měl v péči. Nemá zde žádný majetek, žádné závazky ani pohledávky. Má tu pouze několik známých. Dále žalobce uvedl, že není schopen oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Není schopen za sebe složit finanční záruku, protože má pouze pár euro, a není zde ani nikdo jiný, kdo by za něj finanční záruku složil. Není schopen a ochoten se ani osobně hlásit na policii v době policií stanovené nebo zdržovat se v místě policií určeném a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neboť neví, kde se zrovna bude zdržovat. Žalobce uvedl, že nedisponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z území ČR, neboť má pouze 12 EUR a platební kartu nevlastní.
10. Dne 1. 7. 2024 bylo vydáno napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce pobýval na území, přestože mu byla vydána návratová rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že je jakožto správní orgán povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Žalobce není oprávněn pobývat na území EU, svou pobytovou situaci neřešil a setrval zde, přestože mu bylo uloženo návratové rozhodnutí. Podle žalovaného tak existuje reálné nebezpečí, že se žalobce rozhodnutí nepodrobí ani v budoucnu. Žalobce dává svým jednáním jasně najevo svůj postoj k zákonům ČR a právním předpisům EU a neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a dospěl k závěru, že k nim nelze přistoupit zejména z důvodu jejich neúčelnosti v daném případě, tedy kdy existuje reálná obava, že žalobce z území i nadále neodcestuje. Žalovaný uzavřel, že je dle jeho názoru dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, které není nepřiměřeným opatřením, ale je v případě žalobce nezbytné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána.
14. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.*
16. Podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Podle § 125 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
18. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde nejsou žalobní námitky blíže specifikovány, tam se k nim zdejší soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině.
19. K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí kvůli špatnému zdravotního stavu žalobce, kterému podle jeho názoru pobyt v zařízení pro zajištění cizinců mu ani zdaleka neprospívá, soud konstatuje, že v zařízení pro zajištění cizinců je cizincům poskytována zdravotní, sociální i psychologická péče a cizinci jsou v zařízení ubytováni v důstojných podmínkách. Žalobce k podané žalobě přiložil kopii své zdravotnické dokumentace, která dle jeho tvrzení potvrzuje jeho nedobrá zdravotní stav. Tuto skutečnost soud nerozpore, a proto v této otázce neshledal potřebu provádět dokazování. Žalobní námitka spočívající v tvrzení, že umístění do zařízení pro zajištění cizinců neprospívá, je obecná a neurčitá, žalobce neuvádí žádné konkrétní okolnosti či podrobnosti ohledně tohoto negativního vlivu. Jak bylo uvedeno výše, žalobce bude mít v zařízení pro zajištění cizinců k dispozici zdravotní péči. Soud neshledal v tomto ohledu jakoukoliv nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a považuje tuto námitku za nedůvodnou. Ani zdánlivý rozpor v protokolu o podání vysvětlení, kde je uvedeno „*jsem zcela zdravý, ale trpím žloutenkou typu C a tuberkulózou a na tyto nemoci užívám léky, které mi předepsal lékař ve Francii [...]*“, jenž nevzbuzuje žádné pochybnosti o smyslu sdělení a skutečném stavu věci, na tomto závěru nemůže ničeho změnit.
20. Co se týče v žalobě nově uvedeného tvrzení, že žalobce je ženatý s občanskou Ukrajinou, která pobývá na území ČR, v návaznosti na což se žalovaný podle žalobce nevypořádal s kritériem zásahu do soukromého a rodinného života, soud uvádí, že této námitce nelze přisvědčit. Předně soud opakuje, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.* Skutečnost, že by žalobce měl manželku žijící na území ČR ani náznakem nevyplývá ze žalobcovy výpovědi nebo ze správního spisu. Žalobce toto své tvrzení žádným způsobem nedoložil (např. kopií oddacího listu), osobu své tvrzené manželky nijak blíže neidentifikoval, neuvedl jméno, adresu, ani nic bližšího, rovněž k její osobě ničeho neprokázal. Žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel z informací sdělených žalobcem v rámci podání vysvětlení. Žalobce do protokolu o podání vysvětlení výslovně uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, nežijí zde žádní jeho příbuzní nebo osoby blízké. Žalovaný zhodnotil soukromé a rodinné poměry, které má žalobce na území, přičemž příbuzné tu žalobce nemá, o nikoho nepečuje, nezdržuje se zde osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost a rovněž nemá v ČR žádný majetek, žádná majetková práva ani povinnosti či jiné závazky. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který posoudil otázku přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečným způsobem.
21. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu stanovenou na 30 dnů, neboť svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

citovaného výše. Žalobce je cizincem, který je starší 15 let a na území pobýval neoprávněně, přičemž neoprávněnost svého pobytu nerozporoval. Žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 5. 2023, č. j. KRP-7821-88/ČJ-2022-050022-SV, uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na 5 let a stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů. Protože uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území a žalobce se stále nachází na území, došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty pro zajištění cizince za účelem jeho vycestování, a to za předpokladu, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. V této souvislosti žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval dostatečně možnostmi uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců namísto zajištění.

22. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Žalovaný se možnostmi uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 5-6, kde uvedl, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupil, neboť mírnější opatření by v případě žalobce nebyla účinná a dostačující. Žalovaný má povinnost předcházet trestné a jiné protiprávní činnosti. Žalobce měl možnost dobrovolně opustit území, avšak neučinil tak. Návratové rozhodnutí ignoroval a setrval na území, aniž by měl jakoukoliv snahu svou pobytovou situaci řešit. Žalobce je dospělý, soběstačný a schopný se o sebe postarat, v ČR nemá žádné příbuzné, nemá v ČR žádné závazky ani pohledávky. Dle žalovaného je v případě žalobce vyslovena domněnka, že bude na území ČR dále porušovat právní předpisy a nadále nebude respektovat rozhodnutí správních orgánů. K jednotlivým zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval následující: K bodu a) žalovaný uvedl, že se s danými povinnostmi u žalobce neztotožňuje vzhledem k tomu, že žalobce nezná svou přesnou adresu, v důsledku neoprávněného pobytu nemá adresu nikde nahlášenou. Ani skutečnost, že má žalobce v ČR kamarády, u kterých by mohl bydlet, neskýtá záruku, že by jeho adresa byla stálá. Žalobce nemá v ČR žádný majetek. Ani předchozí jednání žalobce, kdy opakovaně porušoval právní předpisy a vyhýbal se vycestování, nedává žalovanému žádnou záruku, že by žalobce řádně plnil uloženou povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. K bodu b) žalovaný konstatoval, že složení finanční záruky v případě žalobce není možné. Žalobce uvedl, že u sebe má necelých 12 EUR, nemá tedy finanční prostředky na složení záruky. Sám cizinec neuvedl, že by měl k dispozici jiné peníze, které by žalovanému nabídl jako záruku. K bodu c) žalovaný uvedl, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Žalobce nectí zákony ČR ani právní předpisy EU jakož i rozhodnutí orgánů veřejné moci, nevycestoval, přestože je evidován v informačním systému smluvních

států. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje ani s tím, že by žalobce dodržoval povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, jelikož se žalobce zdržuje na území ČR neoprávněně, čímž dává jasně najevo svůj postoj k pravidlům, právnímu řádu ČR a právním předpisům EU. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce by bylo uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců neúčelné, neúčinné a nedostatečné, proto žalovaný přistoupil k jeho zajištění.

23. Soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal s nutností zajištění žalobce. Žalovaný odpovídajícím způsobem zvážil možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž neopomněl přihlédnout ke všem konkrétním okolnostem daného případu, na základě kterých dospěl k závěru, že v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Žalovaný byl dotazován, zda je schopen oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Byl dotazován, zda disponuje dostatečnými finančními prostředky, aby mohl finanční záruku složit, nebo zda existuje osoba, která by mohla finanční záruku složit namísto žalobce. Dále žalovaný zjišťoval, zda je žalobce ochoten osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Na všechny shora uvedené dotazy odpověděl žalobce záporně. Soud souhlasí s logickým závěrem žalovaného, že by daná mírnější opatření za účelem vycestování byla neúčelná. S přihlédnutím k osobě žalobce, jeho pobytové historii a nerespektování právních předpisů ČR a EU se zajištění za účelem vycestování jeví jako správný postup. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná.
24. Doba zajištění byla žalovaným v napadeném rozhodnutí též dostatečným způsobem odůvodněna a nijak nevybočila ze zákonných limitů § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, podle kterého *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody*. Soud tedy neshledal nepřiměřenost zajištění, ani pokud jde o jeho stanovenou délku 30 dní od omezení osobní svobody žalobce. Byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí, kdy je nutné zohlednit časovou potřebu pro obstarání potřebných přepravních dokladů, obstarání letenky nebo vyjednání průvozu žalobce přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, komunikaci s domovským státem o zpětvzetí žalobce. Doba k vyřízení výše uvedeného se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Podle žalovaného je stanovená doba trvání zajištění přiměřená, s čímž soud souhlasí. Námitka není důvodná.
25. Lze souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je realizace jeho vycestování. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoli paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřel, že u žalobce existuje reálné riziko, že z území nevycestuje neboť dosud vydaná rozhodnutí nerespektoval a jednal v rozporu s nimi.
26. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud neshledal. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).

27. Rozhodně pak není pravdou, že žalobce v ČR nepáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost, jak tvrdil v podané žalobě, neboť byl trestním příkazem Okresního soudu v Hradci Králové uznán vinným z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
28. Závěrem soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o naplnění podmínek pro zajištění žalobce dle ustanovení § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. V projednávaném případě tedy lze uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo šablonovité, ani v něm nenalezl žádnou vnitřní rozpornost. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.